

ἀλλ' οὐδένα εὐρίσκει· θαυμάτις καταβαίνει εἰς τὴν αὐλὴν, ἀλλ' οὐδ' ἐνταῦθα βλέπει τὸν ξένον. Ἰπάγει τελευταῖον εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τὴν πρὸ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐκεῖ τὸν βλέπει ἐρειδόμενον ἐπὶ τοῦ στελέχους· δένδρου τινὸς καὶ βιβλίον τι ἀνὰ χεῖρας ἔχοντα, ἐνῶ οἱ ὀρθαλμοὶ του ἦσαν ὑψωμένοι ἐπὶ τοῦ οἰκοδομήματος ἐκείνου ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἢ βαρεῖα τοῦ χρόνου· χεὶρ εἶχε χαράξει τὴν σφραγίδα τῆς καταστροφικῆς· αὐτοῦ δυνάμεως. Τοσοῦτον δὲ ἦτο βεβουλισμένος εἰς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ στοχασμοὺς· ὥστε δὲν εἶδεν ἐλθόντα τὸν γέροντα ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν τί μετὰ τοσαύτης προσοχῆς παρεστήρει.

— Ἠλιπίζα, ἀπεκρίθη διαταραχθεὶς ἐκεῖνος, ὅτι ὁ χρόνος ἤθελεν ἴσως σεβασθῇ μάλλον τὰ ἐγγράφα ταῦτα ἢ τὸ ἱερὸν τοῦτο μνημεῖον. Ποίαν ἄλλην θεραπείαν δύναται νὰ λάβῃ ζωὴ θλίψεων οἷα ὑπάρχει ἡ ἐδική μου;

Καὶ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τοὺτους διὰ τόνου φωνῆς τοσοῦτον ἐπιστήμου, ὥστε ὁ μοναχὸς βυθῶς συνεκινήθη· ἠσθάνετο δὲ ὅτι φωνὴ τις ἐσωτερικὴ μυστηριωδῶς· συνηγόρει ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ξένου, καὶ ἐζήτηι λόγους περὶ αὐτοῦ πρὸς τὴν ὁδὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ μεγάλως ἐξεπλάγη ἀκούσας ὅτι αὐτὸς ἤθελε νὰ ἀναχωρήσῃ. Εἰς μάτην τὸν παρεκάλετο νὰ περιμείνῃ τοῦλάχιστον μίαν ἔτι ἡμέραν πρὸς στερέωσιν τῆς υἱείας του τῆς τόσον κινδυνεύουσας, εἰς μάτην νὰ δεχθῇ τι πρὸς διατροφὴν του κατὰ τὴν μακρὰν ὁδοπορίαν ἣν ἐμελέτα νὰ ἐπιχειρήσῃ, εἰς μάτην νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐπανωφύριόν τι δι' οὗ νὰ προφυλαχθῇ κατὰ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ ἀνέμου ὅστις ἔπνεεν ὀρμητικῶς.

— Μὴ φοβῆσαι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅτι θὰ ἀποθάνω ἐκ τοῦ ψύχους ἢ ἐκ τῆς πείνης· ἐγὼ κατεδικάσθην νὰ ζῶ, καὶ οὐδὲ θέλων ἴσως δύναμαι νὰ ἐπιταχύνω τὸν θάνατον, ὅστις μόνον τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν σέβεται. Ἄφες νὰ ἀναχωρήσω, ἀγαθὲ πάτερ, καὶ βέβαιος ἔσο ὅτι, ἂν δὲν δύναμαι νὰ ἀνταμείψω τὰς τόσας σου πρὸς ἐμὲ περιποιήσεις, θὰ διατηρήσω τοῦλάχιστον ἐν τῇ ψυχῇ μου ἀνεξάλειπτον τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν. Ἦδη ἰδοὺ τί δύναμαι μόνον νὰ σοὶ προσφέρω· ἰδοὺ τεμάχιον ποιήματος δι' ὃ κατέστρεψα τὴν ζωὴν μου· λάβε το εἰς μνήμην τῆς εὐγνωμοσύνης μου· τήρησον αὐτὸ, καὶ ἴσως ἡμέραν τινὰ ἐπανέλθω πρὸς σέ, ἐὰν ὁ Θεὸς, μετὰ πόλεμον ἀκατάπαυστον, θελήσῃ τέλος νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἀποθάνω ἐνταῦθα ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ ἱεροῦ ὑμῶν καταφυγίου. Ἰγίαινε, πάτερ, ἴσως ἡμέραν τινὰ ἐπανάιδωμεν ἀλλήλους.

— Ὁ Ἀγγελος τοῦ Τοβία ἔστω σοι ὁδῆγός, υἱέ μου!

— Καὶ ἡ εἰρήνη ἔστω διὰ παντὸς ἐν τῷ ἀσύλῳ ὑμῶν!

Ὁ ἄγνωστος προσέβη διὰ τοῦ περιφράγματος καὶ τῶν δένδρων τοῦ γειτνιαζόντος δάσους καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

ΣΤ'.

Ἄμα δὲ αὐτοῦ μακρυνθέντος, ὁ πατὴρ Ἰλαρίων ἐπαυλῆσεν εἰς τὸ κελίον του, ἐνθα ἔσπευσε ν' ἀ-
(Εὐτέρ. Τόμ. Ζ'. φυλ 36)

νοῖξῃ τὸ βιβλίον ὅπερ παρ' αὐτοῦ ἔλαβε καὶ ἀνέγνω. — « Δι' ἐμοῦ διέρχεται ὁ παρενόμενος πρὸς τὴν πόλιν τῶν θλίψεων, — δι' ἐμοῦ φθάνει τις εἰς τὴν αἰώνιον ὁδόν· — δι' ἐμοῦ ἀρικνεῖται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπολεσθέντος γένους. »

Ἐταίρησεν ὁ γέρων εἰς τοὺς λόγους τούτους, καίτοι μέρος τῆς ποιήσεως ταύτης εἶχεν ἤδη ἰδεῖ εἰς χεῖρας φίλου τοῦ τινος καὶ τοῦ Δάντου, τὸν ὅποιον ἐγνώρισεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Βερρόνης, ὅθεν αὐτὸς ἔφυγεν ἀκολούθως εὐρὼν ἐν ταῖς προσφοραῖς· καὶ ἐν ταῖς τιμαῖς τὴν ἀπληστίαν καὶ τὴν καταδίωξιν.

Ἡ ιδέα τὴν ὁποίαν οἱ λόγοι οὗτοι εἶχον διεγείρει ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ περὶ τοῦ ξένου, καὶ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποδιώξει ὡς ἀπίθανον, κατέστη ἤδη βεβαιότης· διό, πλήρης θαυμασμοῦ καὶ εὐχαριστήσεως, ἤνοιξεν ἀρχαιοτάτον τι βιβλίον περιέχον τὰ μᾶλλον ἀξιωμακρόνδευτα χρονικά τοῦ μοναστηρίου, καὶ ἔγραψεν ἐν αὐτῷ ὁ Δάντης Ἀλιγιέρης, ὑπέρτατος πολίτης τῆς Φλωρεντίας καὶ φωστὴρ τηλαυγέστατος τῆς Ἰταλικῆς ποιήσεως, ἥλθεν ἐνταῦθα σήμερον, ῥακενδύτης, καταβεβλημένος πτωχός...

Κατὰ τὸ Ἰταλικόν.

Π. Γ.

ΘΗΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

(Συνέχεια, ὄρα φυλ. 35.)

Μὴ παραδίδεσθε ἔρμαιον, ὦ γυναῖκες, τῆς φαντασίας σας, διότι αὕτη σὰς περιστᾷ τὰ πάντα ὑπὸ ἀλλοίαν μορφήν. Μὴ πιστεύσητε εἰς τὰς ἐπιτετηδευμένας φιλοφρονήσεις τῶν ἀνδρῶν, διότι οὗτοι ἔχουν μαγευτικὰ ὄπλα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀκαταμάχητα. Ναι μὲν δὲν ἀρνούμαι ὅτι πρέπει νὰ συναναστρέφεσθε· ἡ συναναστροφή μεγαλύνει τὸ πνεῦμα, ὑπερφυοῖ τὴν ψυχὴν, ἀλλ' εἰς τὴν συναναστροφὴν σας ἔστε εἰδήμονες, προσέχετε πάντοτε εἰς τὰ ἐλάχιστα κινήματα, εἰς τοὺς μικροτέρους λόγους, εἰς αὐτὰς τὰς κάμψεις τοῦ σώματος τῶν ἀνδρῶν, περιφραγεῖτε τοὺς κόλακας καὶ τοὺς παρασίτους, τοὺς ἐκθειαστάς τῶν προτερημάτων σας, προσέχετε πάντοτε ν' ἀποφύγητε τὴν ἐκτεταμένην μονήρην μετὰ τῶν ἀνδρῶν ὁμιλίαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ προτιμᾶν τὸν μὲν ἀπὸ τὸν δέ, ὅταν οἱ συγχάθεδρος τῆς συναναστροφῆς σας ἦναι τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, τῆς αὐτῆς τάξεως, τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἐπιστήσατε δὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν εἰς τὸ νὰ μὴ δίδητε τὴν μικροτέραν ὕλην τῆς κακολογίας τοῦ ὀνόματός σας! Εἴδατε τὰς μεγάλας συμφοράς, εἰς αἷς ὑπέπεσον ἀπὸ τὰς ἀνοησίας τῶν, ἀπὸ τὴν κακὴν τῶν διαγωγῶν, ἡ Μαλβίνα, ἡ Ιου-
36.

λία τοῦ Ἀεωνῆ, ἡ Ξεριγγιανοῦ, ἡ Ἰουλία Ἀλφρί-
δαου, ἡ Ροζαλία τοῦ Λουγάνου καὶ τόσαι ἄλλαι
κυρίαί, περὶ ὧν τόσος λόγος γίνεται εἰς τὰ διά-
φορα μυθιστορήματα, τὰ ὅποια καθεκάστην ἀναγι-
νώσκετε. Εἶδате τὴν διαγωγὴν τῆς Ἐθελβίνας,
τῆς Παμέλας, τῆς Κλημεντίνας, τῆς Ματθίλδης
καὶ ἄλλων καὶ κρίνατε ὅποια πραγματικῶς πρέ-
πει νὰ γίνητε διὰ νὰ κρατυνῆτε, διὰ ν' ἀποδεί-
ξητε ὅτι ἡ γυνή, ὅταν θέλῃ, ἀποκαθίσταται ἀναγ-
κασιότερα καὶ ἱκανότερα τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν κοι-
νωσίαν.

Ὅταν, λέγῃ ἡ Κυρία Κοτίγγη, ὅταν ὁ ἔρωσ ᾔ-
ναι ἐνάρτεος, ὅταν δηλαδὴ γεννᾶται ἀπὸ ἁμοι-
βαίαν ἀγάπην, ἀποβλέπουσαν τὴν ἔνωσιν ἣν ὁ
ὁ Θεὸς αὐτὸς, πλάσας τὸν ἄνθρωπον, διώρισεν εἰς
αὐτὸν, τότε ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει εὐφροσύνην
ἁγίωτον, ἥτις παρημέραν αὐξάνει, ἐνὸς τῷ δὲ δὲν
ἀπολαμβάνει γενικῶς ὅλα τοῦ ἔρωτος τὰ θέλη-
τρα, ἀλλ' εὐρίσκειται μεμνηστευμένος, βέβαιος
δηλαδὴ ὅτι θέλει ἀπολαύσει μετ' οὐ πολὺ ὅλα αὐ-
τοῦ τὰ θέλητρα, τότε αἰσθάνεται ὅτι δὲν εἶναι
μὲν ἐντελὴς εὐδαίμων, ἀλλ' ἔχει ἤδη πρὸ ὀφθαλ-
μῶν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μέλλει νὰ γίνῃ, καὶ τοι-
σουτοτρόπως τὸ παρὸν πρὸς αὐτὸν στολιζέται με-
τὰς εἰκόνας ὅλων τῶν ἀγαθῶν ὅσα τὸ μέλλον τοῦ
παριστᾷ. Εἰσέτι μὲν δὲν αἰσθάνεται τὴν ἔξοχον
ἐκείνην φαιδρότητα ἥτις διαχέεται εἰς τὴν ψυ-
χὴν μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ποθομένου, ἀλλ' ἡ
προσδοκία τοῦτον τοῦ ἀγαθοῦ διασειεῖ ἤδη μαλα-
κώτατα τὴν καρδίαν του. Ἡ διάνοιά του προση-
λουμένη πότε εἰς τὴν ἀληθὴ ἀγάπην τοῦ πεπρωμέ-
νου, πότε δεικνύουσα τὴν ὥραν τῆς ἐνώσεώς των
μεταφέρει οὕτως ἀπὸ τερπνοτάτην γαλήνην εἰς
σχῶλον εὐφρόσυνον, κυματίζεται δηλαδὴ πάντοτε ἐν
τῷ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας καὶ συγχινήσεως. Χαίρε-
ται πᾶσαν πρωτὴν διότι ὁ Θεὸς τοῦ χαρίζει μίαν
ἡμέραν διὰ ν' ἀγαπᾷ τὸ ἀντικείμενον τῆς ψυχῆς
του. Πολλὰκις περιπλανᾶται ἀπὸ τὴν φαντασίαν
του, μετατίθεται εἰς τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας καθ' ἃς
ἡσθάνθη μᾶλλον ν' ἀνίπτη μετ' ἡδύτατον ἔρωτικόν
πῦρ. Τότε λέγει καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἀγαπᾶται καὶ
ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐνχεῖ εἰς τὴν καρδίαν του
εὐφρόσυνος, ἁρμονία. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνει ἐν τῇ
γαλήνῃ τῆς νυκτός, τοῦτο ἀναπολεῖ ἐν τῷ μέσῳ
τῆς ἡμέρας καὶ ἐν τῷ ἁμα συναισθάνεται τι τοῦ
ὅποιο ἀγνοεῖ τ' ὄνομα, ἀλλὰ τόσο ἡδὺ καὶ τερ-
πνὸν ὥστε ἀπορεῖ πλέον πῶς δύναται τις νὰ εἴτῃ
ὅτι τὸ ζῆν εἶναι ἄλλο τι παρὰ τοῦτο. Ἄλλοτε
πάλιν συστρεφόμενος καθ' ἑαυτὸν λησμονεῖ ὅτι
ἀγαπᾶται διὰ νὰ συλλογισθῇ μόνον ὅτι ἀγαπᾷ, καὶ
μετὰ τὴν τὴν ιδέαν τῆς ἀγάπης του αἰσθάνεται
ἑαυτὸν εὐδαίμονα, διότι τοῦτο τὸ γενναῖον καὶ
εὐσυνείδητον πάθος δὲν ἔχει χρεῖαν ἀντέρωτος. Ὡ-
στερον ἀπ' ἐκεῖνας τὰς ἐρημικὰς ὥρας τῆς ἀντι-
λήψεως τῶν αἰσθημάτων του τούτων, καθ' ἃς ἀ-
νέφρακτος ἀγαλλιάσας πληροῖ τὴν ψυχὴν του, τίς
ἀμφιβάλλει ὅτι καίτοι κατὰ τὸ φαινόμενον μὴ ἀ-
ληθῶς εἰσέτι εὐδαίμων, ἂν τῷ ἐπισυμβῇ θάνατος,

δὲν θέλει τὸν καταλάβει ἄγευστον τῆς ἀνθρωπί-
νης εὐδαιμονίας, ὅταν ὁμως ὁ ἔρωσ οὗτος ᾔναι
οὐχὶ φλόξ ὑποθάλπουσα, ἀλλὰ πῦρ κατακαῖον, κα-
ταναλίσκον, καταβιβρώσκον, νικᾷ τὰ πάντα ὡς
καὶ αὐτὴν τὴν συνείδησιν. Προσέχετε λοιπὸν, ὦ γυ-
ναῖκες, εἰς τὸν τοιοῦτον ἔρωτα, μὴ παίζετε μετ'
αὐτοῦ· αὐτὸς τοῦ μᾶλλον ἐναρέτου καὶ σοφοῦ τὴν
καρδίαν νὰ διασειῇ ἐκ θεμελίων δύναται, πρὸς
τοῦς σκοποῦς του, οἵτινες πολλάκις κατὰ δυστυ-
χίαν εἶναι ἀπατηλὰ, μηδαμινοί, ἀνάξιοι τῆς ἀν-
θρωπότητος. Ὁ τοιοῦτος γόης ἔχει τὴν μεγίστην
ἐπιρροὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὐδὲν πάθος εἶναι ὁρ-
μητικώτερον καὶ πρῶξενον περισσοτέρας πικρίας
ἢ γλυκύτητος ὡς ὁ ἔρωσ, ὅστις θέτων τὸ πρῆσμά
του ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐρωτός τὸν κά-
μνει νὰ βλέπῃ τὰς ἀσωτίας καὶ τὰς λοιπὰς κα-
κίας τοῦ ἀντικειμένου τὸ ὅποιον ἐρᾷ, ὡς μὴδὲν
καὶ ἐνίοτε ὡς προτερήματα.

Ἐνθυμηθῆτε, ὦ γυναῖκες, ἀναπολήσατε κατὰ
νοῦν, ὦ ἄνδρες, τὰς στιγμὰς καθ' ἃς μεμνηστευ-
μένοι ὄντες διηγάγετε μετὰξὺ σας καὶ συλλογι-
σθῆτε ὅποσον ἐχαίρεσθε τότε ὁσάκις ἡ ψυχὴ σας
ἐφαίνετο ὅτι ἠρέσκετο εἰς τὴν ἐπίτασιν τῆς ἀγά-
πης σας, ὅποσον ἐφροντίζετε νὰ ὁμοιάσῃ ὅλη ἡ
ψυχὴ σας καθ' ὅλα τὰ αἰσθηματὰ σας, ὡς ἐν
σῶμα, μία ψυχὴ, καὶ εἶδετε ὅποσον μέγα καὶ
κραταῖον πάθος εἶναι ὁ ἔρωσ. Μὴ θελήσῃτε λοιπὸν
μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν νὰ τὸν ἀποβάλλετε, εἰς ὑ-
μᾶς συνίσταται νὰ τὸν κρατῆτε ἀκαμαῖον καὶ γα-
θερὸν, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζετε ἀμοιβαίως τὰ χρῆμα
καὶ τὸ πᾶν ὑποπόδιον αὐτοῦ ἀποκαθίσταται.

Καρδία γνωρίζουσα τὴν ἀγάπην ὀφείλει τὰ
πάντα εἰς τὸν ἔρωτα νὰ θυσιάσῃ, διότι ἡ θυσία
αὕτη μεγαλύνει τὸν ἄνθρωπον μᾶλλον τῆς περισ-
σοτέρας σοφίας· ἀλλὰ καρδία ἐνάρτεος ὀφείλει νὰ
θυσιάσῃ τὸν ἔρωτα διὰ τὸ χρέος. Ὅταν ἴδῃτε
λοιπὸν, ὦ νέαι, ὅτι ὁ ἔρωσ σας δύναται νὰ σᾶς κα-
ταστήσῃ ἐπιλήσμονας τῶν χρῶν σας, μὴ δεχθῆτε
χάριν αὐτοῦ νὰ περλαιψήτε ταῦτα, περιφρονή-
σατε τὸν τοιοῦτον ἔρωτα, ὅταν ἴδῃτε ὅτι σᾶς
βλάπτει, διότι ὁ τοιοῦτος δὲν εἶναι ὁ ἔρωσ, ὁ
ἀληθὴς ἔρωσ, ὅστις τὴν σύμπνοιν διὰ ψυχῶν
καταζητεῖ διὰ νὰ βασιλεύσῃ, ἀλλ' εἶναι σατανι-
κὸν ἐπινόημα ὑπερ ἡ κακία δανεισθεῖσα ὑπὸ τὸ
πρόσχημα τοῦ ἔρωτος ζητεῖ νὰ παρεμβάλλῃ εἰς τὴν
πορείαν τῆς, διότι ἐν ἀπατηθῇτε παρ' αὐτοῦ καὶ
δώσῃτε τὴν καρδίαν εἰς τὸν ἐραστήν σας, τί οὗ-
τος ἔχει χρεῖαν πλέον ἀπὸ σας νὰ ζητήσῃ; Δὲν
ἀπῆλκυσε τὸ ποθοῦμενον; τί μέλει τὴν κακίαν ἐάν
φέρῃ τὴν κακοδαιμονίαν εἰς τὴν γῆν, μήπως δι' αὐ-
τὴν δὲν διεσπαρῇ εἰς αὐτήν;

Ἡ Μελβίνα ἠγάπησε περιπαθῶς τὸν Ἐδμῶνα,
ἀρχὴ τὴν ἡσθάνθη, ὅτε δὲ εἶδε τὴν ἀμφιταλάντευ-
σιν τῆς καρδίας, μετὰξὺ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ἔ-
ρωτος, ταῦτα ἐσυλλογίζετο ἡ εὐδαιμονία εἶναι μα-
κρὰν ἀπ' ἐμὲ καὶ πολὺ μᾶλλον ἡ εἰρήνη... !
Διατὶ εἶμαι τόσο τεταραγμένη; τρέμω καὶ δὲν
δύναμαι ν' ἀκολουθήσω ἰδέαν τινά... Τί εἶδα;

ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπον ἔχη τόσην ἰσχύν; Διατί αὐτὸς ἔπεισε τόσον σφοδρὰ τὴν καρδίαν μου; μήπως εἶμαι ἐρωτευμένη; ὄχι, ὄχι! δὲν ἐρωτεύομαι, εἶναι βέβαιον. Δὲν ἀμφιβάλλω εἰς τοῦτο παντάπασιν, δὲν εὐχαριστοῦμαι ὅταν τὸν βλέπω, ἐξ ἐναντίας; ἤθελε τὸν ἀποφύγει μάλλον. . . Αἱ! φύγε, φύγε, δαίμων! ἀπάλλαξόν με τῆς σκληρᾶς θεωρίας σου! ἄρκει ἡ βία σου τοῦ νὰ σὲ φαντάζωμαι! ἄραγε ὅτερον ἔβλεπα; ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου; Ναι ἐδῶ ἐμπροσθέν μου, τὸ βλέμμα σου ἀπήντησε τὸ ἐδικόν μου. . . ἡ καρδίᾳ μου κτυπᾷ βιαίως εἰς ταύτην τὴν ἐθύμησιν. . . ἴσως αὖριον μέλλω νὰ σὲ ἰδῶ πάλιν. . . ὅταν ἔρχεσαι πλησίον μου καὶ ακούω τὸ βᾶδισμά σου, αἰσθάνομαι ἔτι ἀρχίζει ἡ νέκρωσίς μου, ὅταν σὲ ἰδῶ, παύω νὰ ζῶ. ἀνυπόφορος κατέθλιψις συνεχῆς ὁλον μου τὸ εἶναι! φύγε ἄνθρωπε! ἡ παρουσία σου μὲ θανάτνει. Μόλι; λοιπὸν τώρα εἰς τοὺς ἐρωτικούς; παρalogισμούς; της, ἠθάνθη ὅτι ἐρᾷ καὶ ἀντερεται, ἀλλὰ διατί τοσαύτη θλίψις; τοσαύτη ἀπελπισία; Διότι ὁ ἔρωσ της δὲν ἦτο σύμφωνος μετὴν κρίσιν της! Διότι ὁ ἔρωσ της ἦτον ἐναντίος τῶν χρῶν της! αὕτη ἀπεράσις νὰ μείνῃ ἀνυπόφορος. Τὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματα τοῦ Ἐδμῶνος ἦσαν πολλὰ, τὰ δὲ ἐμπόδια τοῦ γάμου τῶν ἀνυπέρβλητα καὶ ταῦτα πάντα τὴν ἔθετον εἰς τρομερὰν ἀμφιταλάντευσιν. Ἐσφαλὲν ὅμως ἡ Μαλβίνα ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη γυνὴ, δόσασα πίστιν εἰς τὴν καρδίαν της, ἥτις τότε δὲν ἦτον ἐδική της πλέον, ἦτο τοῦ Ἐδμῶνος, καὶ ἀπωθήσασα τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως ἥτις τῷ ἐπέδεικνε τὴν ἀπομάκρυνσίν της ἀπὸ τὸν τοιοῦτον ἔρωτα, ζωγραφίζουσα αὐτῇ τὰς συμφορὰς εἰς ἃς ἔμελλε νὰ ὑποπέσῃ, ἥτις τῇ ἔλεγεν ὅτι ὀφείλει ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν Ἐδμῶνα, τοῦ ὁποίου τὰ θέλητρα, αἱ ἀρεταὶ ὑπέκρυπτον ἐλαττώματα ἐπονεϊδίστα, τοῦ ὁποίου ἡ συμπεριφορὰ πρὸς τὰς γυναῖκας καὶ ἡ κακοῦθια ἐγένοντο αἰτία νὰ διαφθαρῇ δολίως ἡ Κίττη νὰ μηδενισθῇ, ἡ ὠρεία τῆς Κλάρας ἀδελφῆ. Ἡ δυστυχὴς δὲν ἠθάνετο ὅτι ἡ πολλὴ συναναστροφὴ μετὰ νέων ῥομαντικῶν ὡς τὸν Ἐδμῶνα δύνата νὰ διαφθείρῃ τὰ ἥθη της, νὰ τὴν καταστήσῃ ἀναξίαν. Δὲν ἐστοχάζετο ὅτι ἡ συμπάθεια ἣν διὰ τὸν Ἐδμῶνα ἠθάνετο χάριν ψευδῶν του τινῶν φιλάνθρωπίας καὶ γεννιότητος ἔργων, ἄπερο ὅλοι οἱ ἄνδρες μεταχειρίζονται, καθότι γνωρίζουν ὅτι ἡ ἀγαθὴ καρδιά τῶν γυναικῶν ἐνσμενίζεται δι' αὐτὰ, δύνата νὰ μετατραπῇ εἰς ἔρωτα δυστυχῆ, ἀλλ' ἐναντίον τῆς εὐγενοῦς ἀνατροφῆς της, ἐναντίον τῆς λαμπρᾶς ἀγωγῆς της, ἐναντίον τῆς ἀποφασεῶς της τοῦ νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν, ἣν ὁ ἔρωσ τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ, ἐτυφλώθη ἀπὸ τὸ πάθος, ὅπερ μέχρι τέλους δὲν ἐσημείωνεν ἔρωτα καὶ ἀπωλέσθη. Μετὰ τὸν ἔρωτα δὲν πρέπει, ἐπαναλαμβάνω, ὦ γυναῖκες, νὰ παίζῃ ἡ εὐαίσθητος καρδιά σας, διότι ἐν μόνον κρούσμα αὐτοῦ ἐπιπόλαιον δύνата νὰ διασείσῃ ὅλην σας τὴν εὐδαιμονίαν. Μὴ τολμήσῃ μία καὶ ἐξ ὑμῶν

νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν θέλει ἀγαπήσῃ ἀναξίως ὡς ἡ Μαλβίνα, ὡς ἡ Κορίννα. Ὅσοι ἐπρόφερον τὴν τρομερὰν ταύτην βλασφημίαν καὶ ἐπέμενον νὰ συναναστρέφονται τοὺς τοιοῦτους ἐρωτοπλάνους θεοσιτάς; ἐγεύθησαν κατὰ δυστυχίαν τὴν πικρίαν ἣν αὐταὶ μετὰ μεγάλα φῶτα, μετὰ μεγάλην ὑπόληψιν, μετὰ μέγαν προορισμὸν ἠθάνθησαν! Ἔργον τῆς ἐναρέτου νέας εἶναι, ἅμα ἰδῇ τὸν πρῶτον ἀκροβολισμὸν τῶν τοιούτων, ὅστις ἀνγκαίως εἶναι πολὺ ἀδύνατος τότε, νὰ φύγῃ εὐθὺς, νὰ περὶφρονήσῃ πᾶν γεννώμενον αἰτήμα καὶ νὰ διακούῃ πᾶσαν συναναστροφὴν, πᾶσαν διαιτίαν μετ' αὐτῶν καὶ ἃς μὴν ἐπερείδεται εἰς τὴν φρόνησίν της, διότι αὕτη ἐξήπάτησε τοὺς μεγαλητέρους τῶν ἀνθρώπων! Ποία ἐξ ὑμῶν ἄρα δὲν εὐρέθη μονήρης εἰς πυκνόφυλλον δάσος, ἐνσμενιζομένη νὰ θεωρῇ τὴν φύσιν ὑπὸ τὴν μόνωσιν, ἀλλὰ καὶ ποία πρὸς τὸν κρότον, πρὸς τὴν φωνὴν ζώου τινὸς δὲν ἐσαίρητε τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸν φόβον μήπως πάθῃ τι ἀνεπίστον καὶ δὲν ἔφυγε δρομαίως, χωρὶς καὶ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα πρὸς θεώρησιν τῶν γεννημένων; φεύγει; λοιπὸν, ὦ φίλη, ἀπὸ εἰκασίας κίνδυνον, ἀλλὰ πόσον πρέπει ὁραστηριώτερον ἔτι ν' ἀποφεύγῃς τοὺς ἀληθεῖς προξένους φόβου, οὐχὶ ἰδανικοῦ, οὐχὶ προσωρινοῦ, ἀλλὰ φόβου ὅστις πρόκειται νὰ βασανίσῃ ὡς ἐριννὺς ὅλην σου τὴν ζωὴν.

Ἐρως, ἔρως! ἔλεγεν ἡ ἐξαπατηθεῖσα ὡς τὴν Μαλβίναν, Κορίνναν, ὑπερτάτη δύναμις τῆς καρδίας, ἐνθουσιασμὸς ἀνερμήνευτος, εἰς σεχυτὴν περιέχων τὴν ποίησιν, τὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὴν θρησκείαν! Τί γίνεται ὅταν ἡ εἰμαρμένη μᾶς χωρίσῃ ἀνηλεῶς ἀπὸ τὸν ἀδιάσπαστον τῆς ψυχῆς μας φίλον, τὸν φίλον ὅστις μᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς καρδίας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν; Τί γίνεται, ὅταν ὁ χωρισμὸς ἡ ὁ θάνατος ἀπερμηλώσῃ τὴν γυναῖκα ἐπὶ τῆς γῆς; Τότε μαραίνεται, τότε τελευτᾷ. Ποσάκις οἱ λίθοι οὗτοι οἱ περικυκλοῦντες ἡμᾶς, δὲν ἔδοσαν ψυχρὰν ὑποστήριξιν εἰς μεμονωμένας; χεῖρας στηρίζομένας ἄλλοτε εἰς φίλου στήθος, εἰς ἥρωος βραχίονα; . . . Ὅταν ὁ ἔρωσ μᾶς ἦναι πάθος ἀκατὶον καὶ σφοδρὸν, ἀποκτῶμεν καὶ πολλὴν ἐξυνοίαν ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἐτοιμοπιστίαν. Εἰς τὴν κατ' ἵκασιν ἐκείνην φαίνεται ὅτι ὅλα δι' ὑπερφυσικοῦ τινος τρόπου, δύνата τις νὰ τὰ ἰδῇ ἀνακαλύπτειν τ' ἀπόκρυφα ἀπατάται εἰς τὰ φανερά, ἐπειδὴ ἤθελεν ὁλωσδιόλου τὸν ἀπειλίσαι ἡ ἰδέα ὅτι πάσχει τόσον μεγάλως ἀνευ αἰτίας τινὸς ἐκτάκτου, καὶ ὅτι ὅλη του ἡ δυστυχία προέρχεται ἀπὸ κοινὰς καὶ ἀπλουστάτας περιστάσεις. . . Ὡ! μεγάλη ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης, μεγάλη καὶ καὶ ἀκαταμάχητος εἰς τὰς ἐνθουσιώσας καὶ πυριφλεγεῖς ψυχάς! εὐτυχεῖς τρεῖς καὶ τετράκις εὐτυχεῖς, ὅσαι εἰς μόνον τὸν Θεὸν ἀφιερώνουν τὸ βαθὺ τοῦτο τοῦ ἔρωτος αἰσθημα, τοῦ ὁποίου ἄξιοι δὲν εἶναι τῆς γῆς οἱ κάτοικοι. . .

(Ἀκολουθεῖ.)